

Sympatiskt akrylmåleri utan åthävor

Elisabeth Gothe på Galleri Remi

Elisabeth Gothes konst gör inte ont i magen. Den ifrågasätter inte eller utmanar våra normer och värderingar. Den är inte heller experimentell eller gör anspråk på att vara vetenskaplig. Kanske är det just detta, att inte göra konsten mer märkvärdig än vad den egentligen är, som varit Gothes kall under sitt konstnärskap som överlevt såväl implosioner som måleriets dödförklaring. Ett 40-tal målningar visas nu på Galleri Remi i en utställning som är jämn och väl sammanhållen.

Gothes konst befinner sig på bekant mark med en bildvärld som är begriplig utan att för den skull bli slätstruken. Anslaget är lika sympatiskt som anspråkslöst. Det är långt ifrån Peter Johanssons blixtrande pangtavlor, som samtidigt visas på ett annat galleri i staden. Intensiteten sitter istället i färgen och kulörerna. Gothe har förmågan att väcka liv i akrylfärgen så att den får både kropp och själ.

I målningen *Spörjande II* ses en reslig kropp med katthuvud i lysande blått. Bredvid tornar sig något grått och svårgripbart, men på håll anar jag en annan gestalt. Oavsett vad det är, uppstår en fin laddning mellan de två elementen. Målningen har en psykologisk spänning, något jag gärna sett mer av. Längst in på en lite undanskymd plats hittar jag *Nära*, en målning som vid första anblick inte gör något större väsen. Den har en finkänslig kolorit och rymmer en försiktig gest som får mig att vilja titta närmare.

Gothe har varit måleriet troget under hela sitt konstnärsliv och det är också något hon fått kämpa för från första stund. Det var måleriet som tog henne till Umeå konsthögskola 1990, men väl på plats blev konstformen ständigt ifrågasatt. Under tidigt 90-tal svepte postmodernismens vindar över hela konstvärlden, kanske som en reaktion mot 80-talets ytlighet och kommersialism. Det konceptuella höjdes till skyarna medan det rena måleriet hamnade i skamvrån.

Det är nu bra precis 30 år sedan postmodernismen gjorde sin entré. Lika många år har Gothe i ryggen som konstnär och jag undrar vad som kommer framöver. Jag skulle vilja se mer av det temperament som jag skymtade under vårt spontana samtal jag fick på plats. Hur skulle det se ut om Gothe lät katterna få klor? För att klösa behövs inga muskler. Med välvässade tassar kan man komma långt nog.

Text och foto: Maria Ahlström

Volym 2018-03-08